

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ο Αμπντούλ Αλ Σαγιέντ εκλέχθηκε στη Γερουσία των ΗΠΑ, νικώντας τον υποστηριζόμενο από τον Τραμπ -αλλά και από τον επίσημο υποψήφιο του Δημοκρατικού Κόμματος που ηττήθηκε στις προκριματικές του Μίσιγκαν από τον Ελ-Σαγιέντ – Ρεπουμπλικάνο Μάικ Ρότζερς στις ενδιάμεσες εκλογές.

Ο Αλ Σαγιέντ παρουσιάστηκε από τους Ρεπουμπλικάνους και το κατεστημένο των Δημοκρατικών, περίπου ως ο Εωσφόρος.

Όχι μόνο και όχι κυρίως επειδή ήταν **μουσουλμάνος** και ...**σκούρος.**

Αλλά διότι:

Ήταν **σφοδρός επικριτής του Ισραήλ** και της στρατιωτικής βοήθειας των ΗΠΑ προς αυτό.

Έκανε ανελέητη επίθεση στις «χορηγίες» των μεγάλων εταιρειών προς τους υποψήφιους των κομμάτων, στη λογική **«το χρήμα μπορεί να αγοράσει τα πάντα».** Κατά τη διάρκεια των προκριματικών εκλογών των Δημοκρατικών, η φιλοϊσραηλινή ομάδα λόμπι AIPAC ξεπέρασε δαπάνες 30 εκατομμυρίων δολαρίων εναντίον του. Όταν κέρδισε την κούρσα ξοδεύτηκαν 100αδες εκατομμύρια προς υποστήριξη του Ρότζερς

Ανύψωσε πολιτικά, θεμελιώδη κοινωνικά θέματα όπως η **δωρεάν υγεία και παιδεία για όλους**, κόντρα στην επιχειρηματικοποίηση των πάντων

Δήλωνε με θάρρος ότι «**Η ICE δεν έχει σχέση μόνο με τη μετανάστευση** και τα νότια σύνορα, αλλά έχει να κάνει με την ‘’κανονικοποίηση’’ της παρουσίας των **παραστρατιωτικών δυνάμεων** στους δρόμους μας».

Μίλησε ενάντια στην **κλιμάκωση των πολεμικών δαπανών** και συγκεκριμένα ενάντια στη συμμετοχή των ΗΠΑ σε πολέμους σε Ιράν, Παλαιστίνη, Ουκρανία (λιγότερο).

Μετά την εκλογή του δήλωσε: «Θέλουμε οι φόροι μας να δαπανώνται εδώ, για σχολεία εδώ, για υγειονομική περίθαλψη εδώ και για υποδομές εδώ. Δεν θέλουμε τα χρήματά μας να στέλνονται για να κάνουν απαρτχάιντ, ή **γενοκτονία, ή πόλεμο».**

Το αν αυτές οι υποσχέσεις θα βρουν κάποιο πολιτικό αντίκρισμα θα το δούμε. Σίγουρα όχι, μέσω της πολιτικής του Κόμματος των Δημοκρατικών που είναι κόμμα του (ίσως ακόμη πιο βαθιού) κατεστημένου των πολυεθνικών, της πολεμικής βιομηχανίας, του χρηματοπιστωτικού συστήματος στις ΗΠΑ.

Όμως δεν είναι αυτό το πιο σημαντικό αυτή τη στιγμή.

Το σημαντικό είναι ότι **νίκησε πανηγυρικά παρότι τον κατηγόρησαν ως κομμουνιστή και υποστηρικτή της Παλαιστίνης!**

Ακόμη πιο σημαντικό: **Δεν αρνήθηκε τις κατηγορίες!**

Δεν «έσκισε τα ρούχα του» για να πει «απεταξάμην τον κομμουνισμό».

Θα μπορούσε να το είχε κάνει.

Πρώτο, διότι το DSA δεν είναι κομμουνιστικό κόμμα, αλλά αριστερή σοσιαλδημοκρατική οργάνωση που δεν παρεμβαίνει αυτοτελώς εκλογικά, αλλά μέσω του αστικού συστημικού Κόμματος των Δημοκρατικών.

Δεύτερο, διότι δεν είναι καν μέλος του DSA, όπως ήταν άλλοι υποψήφιοι αλλού

Τρίτο, έχει δηλώσει στο παρελθόν ότι δεν απορρίπτει πλήρως τον καπιταλισμό, αλλά θέλει να υπάρχει ισχυρό κοινωνικό κράτος

Το γεγονός ότι δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να αποκηρύξει τις κατηγορίες περί κομμουνισμού και υποστήριξης της Παλαιστίνης, ότι τις θεώρησε πλεονέκτημα και όχι «συκοφαντία» στον

εκλογικό του αγώνα, έχει πολύ μεγάλη σημασία. Αν το έκανε δε θα κέρδιζε, αλλά θα έχανε.

Αυτή η στάση αντανακλά βαθιές τάσεις μέσα στον εργατικό λαϊκό κόσμο των ΗΠΑ, ιδιαίτερα στη νεολαία, με αυξανόμενο ρυθμό τα τελευταία χρόνια.

Σε έρευνα της **Gallup** (Σεπτέμβριος 2026), το 57% δηλώνει θετική άποψη για το σοσιαλισμό και το 43% για τον καπιταλισμό. Στις ΗΠΑ αυτά…

Σε άλλη έρευνα της **Cato Institute** (2026), το ερώτημα ξεχωρίζει σοσιαλισμό από κομμουνισμό. Οι **νέοι 18–29 δηλώνουν θετική άποψη για τον κομμουνισμό το 38%,** ενώ στους πάνω από 65 το αντίστοιχο ποσοστό είναι μόλις 5%. Στις ΗΠΑ αυτά…

Σε έρευνα του **Harvard** (Φθινόπωρο 2025) παρουσιάζεται μια άλλη διαφορετική εικόνα, επειδή δεν ρωτιούνται απλώς αν έχουν θετική άποψη για έναν όρο, αλλά αν υποστηρίζουν την αντίστοιχη ιδεολογία. Εκεί λοιπόν το 39% των νέων δηλώνει θετική άποψη για την ιδεολογία του καπιταλισμού, 29% για αυτήν του δημοκρατικού σοσιαλισμού και **21% για την κομμουνιστική ιδεολογία.** Στις ΗΠΑ αυτά…

Οπωσδήποτε υπάρχει ερώτημα τι καταλαβαίνει κάποιος περί «σοσιαλισμού» ή «κομμουνισμού». Μπορεί να καταλαβαίνουν απλά «καπιταλισμός= πεθαίνεις στο δρόμο ή στο ράντζο», ενώ «σοσιαλισμός= υγεία για όλους και δωρεάν».

Ωραίο δεν είναι αυτό;

Όμως, πέρα από αυτό, η πολιτική τάση είναι ολοφάνερη: **Ο κόσμος και ειδικά η νέα γενιά ψάχνονται και αριστερά και κομμουνιστικά ακόμη!** Παρότι η αριστερά κάνει λίγα πράγματα προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά προτιμά να κλαψουρίζει, να είναι σε μόνιμη προεκλογική καμπάνια, να αναλώνεται σε εσωτερικούς πολέμους φυλών και φύλων, γενιών ή άλλων ταυτοτήτων, να σκέφτεται μόνο με όρους γεωπολιτικής ψάχνοντας νέους προστάτες και όχι με όρους ταξικής κοινωνικής διαπάλης και άλλα τέτοια απογοητευτικά και μίζερα. Να ‘ναι καλά ο Τραμπ, ο Μακρόν και άλλοι του αστικού στρατοπέδου, που **πολιτικοποιούν τη συζήτηση** και στέλνουν στον κάδο των άχρηστων τη φλυαρία της δήθεν «πολιτικής ορθότητας»…

Αυτό δε σημαίνει ότι ξαφνικά πρέπει να ξεχάσουμε ότι εντός του αστικού στρατοπέδου και της δεξιάς, η ακροδεξιά και ο φασισμός κερδίζουν διαρκώς έδαφος και συγκροτούν όλο και μεγαλύτερη απειλή.

Πρέπει να δούμε ότι αυτές **οι δυο τάσεις, προς τα δεξιά και προς τα αριστερά, κινούνται ταυτόχρονα,** αλλάζοντας διαρκώς πίστα και **υψώνοντας τον πήχη** όλο και ψηλότερα.

Το αν αυτή η σαφής και αυξανόμενη στροφή **χωνεύεται και ξοδεύεται ως πολιτική ουρά σε αστικά κόμματα,** είναι πρόβλημα στρατηγικής σημασίας. Αλλά το ερώτημα αυτό δεν αφορά τα εκατομμύρια εργαζομένων, φτωχών μεταναστών, νέων που ψήφισαν Μαμντάνι ή Αλ Σαγιέντ, αλλά την ανεξάρτητη επαναστατική, αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά. Το τι έκαναν διαχρονικά στη μια ή την άλλη εκδοχή τα βασικά ρεύματά της, παρουσιάζοντας το δρόμο της πολιτικής ουράς στα αστικά κόμματα ως το μόνο «εφικτό» και «σύντομο». Αλλά και τι κάνει στη σημερινή περίοδο των τεράστιων πολιτικών προκλήσεων και αναστατώσεων, τρομερών κινδύνων, αλλά και πρωτότυπων επαναστατικών δυνατοτήτων.

Σε κάθε περίπτωση, ο κόσμος, πάντα θα διαλέγει και θα χρησιμοποιεί όποια όπλα βλέπει να είναι διαθέσιμα.... Όχι όσους σφυρίζουν αδιάφορα απλά κρίνοντας.